

Olv.: Bölcs 6,13-17 – 1Tessz 4,12-17 – Mt 25,1-13
Példabeszéd a tíz szűzről

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek!

A béke ajándék, amit egymásnak ajándékozhatunk. Istennel azért akarunk találkozni, mert ha valóban találkozunk vele, akkor békességünk lesz. A hozzátartozásunk, a Vele való kapcsolatunk jelenti ezt a békét. Szent Ágoston, hippoi püspök egy alkalommal, amikor a templomba ment, az út mellett látott egy koldust. Amikor elkezdte a szentmisét, azt kérdezte az emberektől, hogy találkoztak-e Jézussal? Egymásra néztek. Ők azért jöttek ide a templomba, hogy találkozzanak Jézussal. Akkor a püspök arról beszélt, hogy ott az út mellett ahol eljöttek, ott volt a lehetőség, a találkozás lehetősége. Ma azért vagyunk itt, hogy Isten kegyelmét kérjük, hogy a találkozásainkat, az egymással való találkozásainkat el ne vétsük, mert Isten békéje akkor ragyog föl számunkra, amikor egymással igazán találkozunk. Tartsunk bűnbánatot.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Most már vasárnapról-vasárnapra egyetlen témát járunk körül. Ezzel a kérdéssel foglalkozunk, mit is jelent az ember számára a találkozás. Találkozás az Istennel és találkozás egymással, amely találkozásokban igazi mélység, élet csak akkor van, ha valamiképpen ezek a találkozások *isteniek*.

Az Isten jön!

Azt hallottuk a mai evangéliumban, hogy az Isten ünnepelni akar velünk. Lakomát akar tartani. Minden találkozást meg kell ünnepelni, mert ez rendkívüli, ez ajándék az ember számára. Találkozás nélkül az égvilágon semmi értelme sincs az életnek. Találkozás nélkül az ember egyedül van, magának való, így élni sem érdemes. Isten az egymással való kapcsolatra teremtett bennünket. Nem véletlen, hogy a Szentírás erről szól, hogy az Isten jön. Az Isten találkozni és ünnepelni akar velünk.

***A kérdés az, hogy a mi életünkben mennyire van jelen
az a szándék, az a gondolat, az a vágy, hogy találkozzunk az Istennel,
vagy pedig minden más foglalkoztat bennünket.***

Az ember alapvetően kritikus. Állandóan mindegyikünk mindent mindenkinél jobban tud. Mindig azokat veszi észre, amiket kritizálni lehet. Ebben az a veszély, hogy eltereli a gondolatainkat és elveszi az életünk irányát. Sokkal, de sokkal kevesebbet kellene foglalkozni a világban lévő gondokkal, bajokkal, problémákkal, mint amennyit foglalkozunk. Sokkal, de sokkal többet kellene arra gondolni, amire ezek a szűzek tanítanak bennünket.

***Ők arra tanítanak minket, hogy mindennél fontosabb az Istennel való találkozás.
Ne ijedjünk meg ettől a kijelentéstől, hiszen az Isten értünk Isten.***

Isten a végtelenre állítja az életünket!

Mit jelent ez? Gondolkodjunk el azon, hogy az életünket teljes egészében meghatározza a „szunyókálás”. Átalusszuk az életünket. Fénytelen és csillagtalan éjszakáink vannak, mert állandóan csak az e világi és a mindennapi kérdések foglalkoztatnak és izgatnak bennünket.

Isten távlatokban akarja látni az életünket,
távlatokba állítja a gondolkodásunkat
és az egész életszemléletünket.
A végtelenre akar ráállítani bennünket.

Ettől a szótól se ijedjünk meg, hiszen a végtelen maga Krisztus. Az igazi távlat, amit az Isten szán az embernek a bűnbeesés után a megváltás jegyében az, az az igazság, az a lehetőség, amely Jézus Krisztusban megjelent ebben a világban. A mi vágyainkat sokkal, de sokkal többet kellene, hogy foglalkoztassa az:

***Mit jelent, hogy a végtelen megjelent ebben a világban,
Jézus Krisztusban?***

Meghalljuk-e a kiáltást?

Nem arról van szó, hogy ki az okos, meg ki az ostoba. Az az okos, aki ébren maradt, és az az ostoba, aki elaludt és nem hozott magával tartalékot. Mind a ketten elaludtak, az okosok is meg a balgák is. A veszély magától értetődő, mindegyikünk elalszik.

A kérdés az, hogy van-e tartalékunk?
Mi ez a tartalék? E körül fordul meg minden.
Ezen múlik az, hogy távlatos életet élünk-e?
Isten elgondolta életet élünk-e,
vagy átalusszuk az életünket, belefulladásunk az önzésünkbe?

Egyszer csak értelmetlennek látjuk az egész emberi életünket. Mi a tartalék? A szentírásmagyarázók rendkívül fontos választ adnak, amikor azt mondják:

***A tartalék olaj az Isten szava.
A tartalék olaj az Isten evangéliuma. A döntő ez.
Amikor halljuk a kiáltást, hogy jön a Vőlegény,
akkor meghalljuk-e, mert minden ezen múlik.***

Amikor jó a kiáltás, meghalljuk-e? Ezt a kiáltást csak azok hallják meg, akik ismerik az Isten szavát, akik befogadták életükbe az evangéliumot. Akiknek gondolkodását és az életét Isten elvárása határozza meg.

Halljuk a kiáltást!

Hallható a kiáltás. Az emberiség 80%-a szegény. Halljuk a szegények kiáltását? Emberek 100 milliói háborúk és üldöztetések közepette élik a mindennapjaikat. Halljuk a hangjukat? Emberek tömegei magukra maradtak. Halljuk a hangjukat? Ebben a világban, amelyben élünk talán a legkiszolgáltatottabbak az idős betegek. Halljuk a hangjukat? Hangzik!

***Csak azok nem vétik el a találkozást az Istennel, akik hallják ezeket a hangokat!
Jön a Vőlegény! Menjetek elébe!***

Akik ráállnak erre az istenire, erre a végtelenre,
 azok kilépnek önmagukból, azok találkoznak ezekkel az emberekkel
 és bennük találkoznak az Istennel.
 Ezek az emberek bölcsek, mert az életnek olyan mélységeit ismerik föl,
 amelyek az ember életének a tejjességét jelentik.

Nemcsak ezeket a távoli hangokat kell meghallani. Néha jó annak is meghallani a hangját, aki mellettünk szuszog az ágyban. Néha meghallani a hangját annak, aki a gyerekünk, aki az anyánk, aki az apánk, nagyanyánk, nagyapánk, az unokánk, a rokonunk. Ha halljuk a hangot, akkor rendeződnek a kapcsolatok és emberibb lesz az élet, *sőt fölragyog az Isten arca*.

Testvérek!

Többet kellene ezzel foglalkozni, hogy ez az élet java.
 E nélkül magunknak maradunk és csodálkozunk azon,
 hogy egyszer csak értelmetlen lesz minden.
 Szeretném, ha megszületne szívünkben a vágy a sok kritika helyett.
 Kritizáljuk az államot, kritizáljuk a politikusokat,
 kritizáljuk az egyházi vezetőket,
 kritizáljuk az Egyház érzelmeszedett rendszerét.
 Nem.
 Figyeljünk ezekre a szüzekre,
 akik megtanítanak bennünket arra,
 hogy az életünket más távlatokba állította az Isten.
 Isten nélkül ezek a távlatok nincsenek.
 Panaszkodunk, és nem találjuk a helyünket.
 Nem érezzük jól magunkat, mert távlattalan az életünk.
 A találkozás után csak jobb lehet.

Befejezem egy nagyon kedves, gyermetegnek tűnő képpel. Egy apáca haldoklik és van egy kérése a társai felé. Amikor meghal, a koporsójába két tárgyat tegyenek, a szentolvasót és egy kiskanalat. Egymásra néznek. A szentolvasó még hagyján, de mit keres a kiskanál? Akkor kinyílt szemmel ez az idős apáca feléjük fordult és azt mondta: Gyermek koromban, amikor terítettek, és amikor a tányér előtt egy kiskanál is volt, akkor tudtam, hogy dezzert is lesz, a legjobb. Ez volt az utolsó szava: Kedves nővértársaim, most jön a java.

***Mindennapi gondunk és bajunk közepette
 ha Istennel találkozunk, akkor jön a java.***

+ A M E N +